

Нѣмало що — отишло слѣнцето да спи.

Зимата се заловила изново на работа, отново да покрие дупката, която слѣнцето искало да пробие. И направила тя ледния мостъ още по-дебелъ отколкото билъ миналата нощъ.

II.

Тѣй минавали дни и нощи. Слѣнцето се много ядосвало, че изглеждало блѣдно и нещастно и че не могло да се оглежда. Тогава то отишло при пролѣтния вѣтрецъ и го замолило да му помогне. Той се съгласилъ.

И духналъ пролѣтниятъ вѣтеръ топълъ въздухъ по леда, и прасъ — прасъ! начупилъ се ледътъ и заплувалъ по рѣката. Най-послѣ то могло да се оглежда, но ахъ! какъ хилаво изглеждало то! Вълнитѣ на рѣката, които го видѣли, се смѣли до колкото сили имали. Тѣ продължавали да пжтуватъ по-нататкъ и по-нататкъ, дърдорили и разказвали това навсѣкждѣ. Събудили се цвѣтята. Розата казала: „Да идемъ да видимъ какво става на земята“!

Ала тѣ не могли тѣй скоро да намѣрятъ пѣстритѣ си дрѣшки, защото не ги били оставили въ редъ, когато есенъта ги съблѣкла.

Любопитното кокиче не му мислило много. То се измѣкнало въ бѣлата си нощна ризица и погледнало право на свѣтлото слѣнце. Тѣй като било по ризица, засрамило се и навѣло главичка. И тихо почнало звънчето му да звъни и то запѣло:

Дзънъ! другари, дзънъ-дзънъ-дзънъ!

Покажете се навънъ!

Баба зима си отиде,

Красна пролѣтъ вече иде!

И скоро почнали да се появяватъ цвѣтята едно подиръ друго.

М. К.